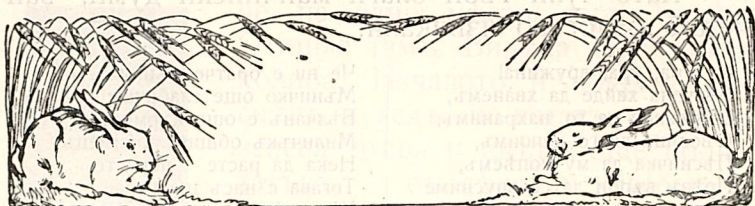

СВѢТУЛКА

ДѢТСКО СПИСАНИЕ СЪ КАРТИНКИ.

Общиятъ любимецъ.

Раззеленѣла се е широка ливада. Бистра рѣчица прѣзъ нея кривули. А край водата клонати върби сѣнка сж сторили.

Между върбитѣ зайчица млада своята челядъ е довела. Разположила се на мека полянка. До нея сж клекнали три пѣргави зайченца: съ тънки краченца, съ дълги ушенца... А майка имъ мило се засмѣла, пѣсень е запѣла:

„Седнала е млада зайчица
Да играе съсъ мили дѣчница;
Хванала е най-малко заеанце,

Цѣлува му очи и краченца:
Ахъ, ти мое дѣтенце послѣдно,
Мило ми си, зае, ненагледно!...“

А по-голѣмкитѣ зайчета сжщо съ голѣма обичъ гледатъ ту на майка си, ту на любимото си братченце.

— Защо, мамо, ти най-много Бѣлчана обичашъ? запитва едното заенце.

— О, всинца ви еднакво обичамъ, дѣца мои красни... Но вие сте вече понарасли. Да се окриите отъ нашитѣ безбройни врагове, вие вече сте